

Határozatok Tára

AZ EURÓPAI UNIÓ KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉKÉNEK ÍTÉLETE (teljes ülés)

2011. június 29.*

„Közszolgálat — Szerződéses alkalmazottak — Érdeklődés kifejezése iránti felhívás —
Előválogató eljárás — Nyelvismeretre vonatkozó követelmények — Hátrányos megkülönböztetés —
A vizsgák során felmerült hibák”

Az F-7/07. sz. ügyben,

az EK 236. cikk és az EA 152. cikk alapján

Marie-Thérèse Angioi (lakóhelye: Valenciennes (Franciaország), képviseli: M.-A. Lucas ügyvéd)

felperesnek,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviselet: F. Díez Moreno abogado del Estado)

és

az **Olasz Köztársaság** (képviselet kezdetben: I. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato, később: G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato)

beavatkozók,

az **Európai Bizottság** (képviselet: J. Currall és M. Velardo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés),

tagjai: P. Mahoney elnök, S. Gervasoni tanácselnök, H. Kreppel (előadó), H. Tagaras és S. Van Raepenbusch bírák,

hivatalvezető: W. Hakenberg,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. június 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2007. január 29-én telefaxon érkezett keresetlevelében (az eredeti példányt 2007. február 2-án nyújtották be) M.-T. Angioi azon, 2006. március 14-i határozat megsemmisítését kéri, amelyben az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) a szerződéses alkalmazottként felveendő pályázók adatbázisának létrehozására irányuló, érdeklődés kifejezése iránti felhívás keretében a felperesnek az előválogató tesztek folytatásából való kizárásáról határozott a szövegértési és matematikai-logikai készségét vizsgáló első teszteken elért nem elégséges eredmények miatt.

Jogi háttér

1. Jogállásra vonatkozó rendelkezések

- 2 Az előző pontban említett határozat meghozatalakor hatályos EK 12. cikk első bekezdése szerint:
„E szerződés alkalmazási körében és az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.”
- 3 Az EK 290. cikk a következőképpen rendelkezik:
„A[z Európai Unió] intézményeinek nyelvhasználatára vonatkozó szabályokat, a[z Európai Unió] Bíróság[ának] alapokmányában foglalt rendelkezések sérelme nélkül, a[z Európai Unió] Tanács[a] határozza meg egyhangú határozattal.”
- 4 Az Európai Unió 2000. december 7-én Nizzában kihirdetett Alapjogi Chartájának (HL C 364., 1. o.; a továbbiakban: Alapjogi Charta) „A kulturális, vallási és nyelvi sokféleség” címet viselő 22. cikke értelmében:
„Az Unió tiszteletben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokféleséget.”
- 5 Az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. sz. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 1–6. cikkének a jelen esetben alkalmazandó szövege a következőképpen szól:

„1. cikk

Az Unió intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.

2. cikk

Azok az okmányok, amelyeket egy tagállam, vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személy az Unió intézményeinek küld, a feladó választása szerint a hivatalos nyelvek bármelyikén készülhetnek. A válasz ugyanazon a nyelven készül.

3. cikk

Azokat az okmányokat, amelyeket az Unió valamely intézménye küld egy tagállamnak vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személynek, az adott állam nyelvén kell megszozegezni.

4. cikk

A rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat a [húsz] hivatalos nyelven kell megszövegezni.

5. cikk

Az *Európai Unió Hivatalos Lapját* a [húsz] hivatalos nyelven kell közzétenni.

6. cikk

Az Unió intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni.”

- 6 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata jelen ügyben alkalmazandó szövegének (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 1d. cikke értelmében:

„(1) E személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, nem, fajon, bőrszínen, etnikai vagy társadalmi származáson, genetikai tulajdonságokon, nyelven, valláson vagy meggyőződésen, politikai vagy más nézeteken, nemzeti kisebbséghez tartozáson, tulajdonon, születésen, fogyatékoságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés [helyesen: hátrányos megkülönböztetés].

[...]

(6) Tiszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség [helyesen: hátrányos megkülönböztetés tilalmának] elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és ésszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia. Az ilyen célkitűzések indokolhatják különösen egy kötelező nyugdíjkorhatár és az öregségi nyugdíjhoz szükséges minimumkorhatár megállapítását.”

- 7 Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) jelen ügyben alkalmazandó szövegének 82. cikke szerint:

„(1) A szerződéses alkalmazottakat a tagállamok állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi körből választják ki, fajon vagy etnikai származáson, politikai, világnézeti vagy vallási meggyőződésen, koron és fogyatékoságon, nem, vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetéstől mentesen, és családi állapotuk vagy helyzetük figyelembevétel nélkül.

[...]

(3) A szerződéses alkalmazottat csak a következő feltételekkel lehet felvenni:

[...]

- e) bizonyítja az [Unió] egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretét és egy másik [uniós] nyelvnek a feladatai ellátásához szükséges szintű ismeretét.

[...]

(5) Az [EPSO] a különböző intézmények kérésére segítséget nyújt az intézmények részére a szerződéses alkalmazottak felvételében, különösen a vizsgák tartalmának megállapításában és a felvételi eljárások megszervezésében. A[z EPSO] biztosítja a szerződéses alkalmazottakra vonatkozó felvételi eljárások átláthatóságát.

[...]

- 8 Az EPSO létrehozásáról szóló, 2002. július 25-i 2002/620/EK európai parlamenti, tanácsi, bizottsági, bírósági, számvevőszéki, gazdasági és szociális bizottsági, régiók bizottságai és ombudsmani határozat (HL L 197., 53. o., magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 46. o.) 3. cikkének (2) bekezdése értelmében „[az EPSO] támogathatja a Szerződések által vagy azokkal összhangban létrehozott intézményeket, szerveket, hivatalokat és ügynökségeket belső pályázataikkal, illetve az egyéb alkalmazottak kiválasztásával kapcsolatban”.

2. Az érdeklődés kifejezése iránti felhívás

- 9 2005-ben az EPSO az „európai intézmények, és különösen a Bizottság, illetve a Tanács” nevében „az európai intézményeknél végzendő különböző feladatok ellátására szerződéses alkalmazottként felveendő pályázók adatbázisának létrehozása” céljából érdeklődés kifejezése iránti felhívást (a továbbiakban: felhívás) tett közzé. A felhívás az EPSO honlapján 2005. június 20. és július 20. között volt elérhető.
- 10 A felhívás A. címének „Keresett foglalkozások” címet viselő 2. pontja a következőképpen szól:
- „A felhívás célja a következő általános készségekkel rendelkező alkalmazottak felvétele:
- Az I. csoportban: ügykezelők, sofőrök, hivatalsegéd, fizikai dolgozók.
- Az II. csoportban: bölcsődei alkalmazott (elsősorban gyermekgondozó), irodavezetők, titkárok/titkárnők, műszaki személyzet.
- Az III. csoportban: pénzügyi vezetés, információtechnológia, végrehajtási feladatok.
- Az IV. csoportban: adminisztratív, kommunikációs és tanácsadási feladatok, kutatók, mérnökök, nyelvészek, építészek. [...]”
- 11 A felhívás A. címének „A vizsgára bocsátás feltételei és általános feltételek” címet viselő 3. cikke szerint a szerződéses alkalmazotti álláshelyre vonatkozó pályázat benyújtásához minden pályázónak meg kell felelnie a vonatkozó csoport vizsgára bocsátási feltételeinek és az általános feltételeknek.
- 12 Ami a vizsgára bocsátási feltételeket illeti, a felhívás A. címe „Megkövetelt legalacsonyabb képzettség” címet viselő 3. pontjának a) alpontja a II. csoportba tartozó szerződéses alkalmazotti álláshelyre pályázókat illetően oklevéllel igazolt felsőfokú képzettséget, vagy felsőfokú tanulmányokra jogosító, bizonyítvánnyal igazolt másodfokú képzettséget (az ilyen bizonyítványt helyettesíthette legalább hároméves időtartamú, megfelelő szakmai képzést igazoló igazolás, amennyiben a kiállítása idejében nem létezett felsőfokú tanulmányokra feljogosító hasonló szakmai képzés) és hároméves releváns szakmai tapasztalatot, vagy pedig középfokú képzés befejezését és kétéves releváns kiegészítő szakosodást, illetve ötéves releváns szakmai tapasztalatot követelt meg.
- 13 Az általános feltételeket illetően a felhívás francia nyelvi változatának A. címe 3. pontjának b) alpontja egyéb feltételek mellett megkövetelte a pályázóktól „az Európai Unió egyik hivatalos nyelvének ([spanyol, cseh, dán, német, észt, görög, angol, francia, olasz, lett, litván, magyar, máltai, holland, lengyel, portugál, szlovák, szlovén, finn vagy svéd]) alapos ismeretét – fő nyelv (alapesetben fő nyelvnek [volt] tekinthető a pályázó állampolgársága szerinti nyelv vagy az iskolai képzés kötelező nyelve) és a [német, angol vagy francia] nyelv megfelelő ismeretét – második nyelv (amelynek a fő nyelvtől eltérőnek kell[ett] lennie)”.

- 14 A felhívás A. címe 3. pontjának b) alpontjában foglalt „fő nyelv” és „második nyelv” kifejezések félkövér karakterekkel jelentek meg.
- 15 A felhívás „A vizsgák menete” címet viselő C. címe szerint a kiválasztási eljárásnak három egymást követő szakasza volt: „érvényesítés”, „előválogató tesztek” és „az esetleges felvétel érdekében való kiválasztás”.
- 16 Az első szakaszt – az érvényesítést – illetően az EPSO-nak a felhívásban meghatározott készségekkel és képzettségekkel rendelkező pályázók érvényesített adatbázisát kellett létrehozni, majd ezen adatbázist a kiválasztási bizottság rendelkezésére kellett bocsátania annak érdekében, hogy az elkészítse az előválogató tesztekre bocsátandó pályázók listáját.
- 17 A második szakaszt – az előválogató tesztek – illetően a felhívás azt tartalmazta, hogy az előző pontban említett adatbázisban szereplő pályázókat három tesztsorozatra hívják be, nevezetesen:
- képességtesztek a pályázók „általános készségei”, különösen „a szövegértési és matematikai-logikai készségük, valamint nyelvismeretük” értékelésére;
 - ugyanebben az időben az „európai integrációval és az európai intézményekkel kapcsolatos ismereteiket” értékelő teszt;
 - későbbi szakaszban a „különleges készségeik” vizsgálatára szolgáló speciális teszt.
- 18 A felhívásban szerepelt, hogy az előválogató tesztek a „fő nyelvtől különböző” „második (német, angol, francia) nyelven” fog lezajlani.
- 19 Végül a harmadik szakaszt – az esetleges felvétel céljából történő válogatást – illetően a felhívás szerint a tesztekkel sikerrel teljesítő pályázók neve az európai intézmények által hozzáférhető végleges adatbázisba fog bekerülni annak érdekében, hogy azok válogathassanak a pályázók között, és „az igényeiknek leginkább megfelelőket” felvételi beszélgetésre hívhassák be.
- 20 A pályázóknak szóló útmutató, amelynek tanulmányozására a felhívás B. címe utalt annak érdekében, hogy a pályázók „megfelelően nyújtsák be a pályázat[uka]t”, arról tájékoztatta ez utóbbiakat, hogy a fő nyelv választásához a legördülő menüben kell megjelölniük az „első nyelvüket”.
- 21 Végül az EPSO honlapjának „Gyakran ismételt kérdések” címszava alatt a felhívással kapcsolatban a következők álltak:

„Mit jelent a »fő« és a »második« nyelv fogalma?

A fő nyelv főszabály szerint az Ön állampolgársága szerinti nyelv, amennyiben az az Európai Unió husz hivatalos nyelve között szerepel. A két vagy több hivatalos nyelvvel rendelkező országok esetében a főnyelv az a nyelv, amelyen Ön a kötelező tanulmányait végezte. A második nyelv az a nyelv, amelyen a teszteket le fogja tenni, amennyiben előzetesen kiválasztják. E nyelvnek különböznie kell az Ön fő nyelvétől. E felhívás esetében a második nyelv a német, az angol vagy a francia lehet. E második nyelvből megfelelő ismerettel kell rendelkeznie.”

A jogvita alapját képező tényállás

- 22 A felhívás közzétételét követően a francia állampolgárságú felperes, akinek szülei azonban olasz állampolgárok, a II. csoportbeli „irodavezetés (titkárság)” kategóriába tartozó szerződéses alkalmazotti munkakörre adta be pályázatát.

- 23 Az elektronikus úton kitöltött pályázatában a felperes fő nyelvként és második nyelvként – amelyen az előválogató tesztekkel kellett letennie – is a franciát jelölte meg.
- 24 2005. október 4-i elektronikus üzenetében az EPSO arról tájékoztatta a felperest, hogy a kiválasztási bizottság elfogadta a pályázatát, és ezt követően be fogják hívni az előválogató tesztekre. Ezen üzenetben az állt, hogy a felperes „fő nyelve” a francia, a „tesztek nyelve” pedig az angol lesz.
- 25 2005. november 15-én a felperes elektronikus levelet küldött az EPSO-nak arra emlékeztetve, hogy ő a franciát, és nem az angolt jelölte meg az előválogató tesztek nyelveként.
- 26 2005. november 28-i elektronikus levelében az EPSO azt válaszolta a felperesnek, hogy az előválogató tesztek nyelve nem lehet a fő nyelv, és javasolta a felperesnek „a felhívás újbóli elolvasását”. E levelet követően a felperes elfogadta, hogy az előválogató tesztekkel angolul teljesítse.
- 27 2005. november 21-én az EPSO közzétette az előválogató tesztek felépítésére és értékelésére vonatkozó feljegyzését (a továbbiakban: 2005. november 21-i feljegyzés). E feljegyzésben a következőket fejtette ki:
- az első, szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló tesztek 25, illetve 20 feleletválasztós kérdést tartalmaznak;
 - a második, az Európai Unióval kapcsolatos ismeretekre vonatkozó teszt 30 feleletválasztós kérdést fog tartalmazni;
 - a harmadik teszt célja a „(pályázatban elsőként megjelölt érdeklődési területtel kapcsolatos) különleges ismeretek” vizsgálata.
- 28 A 2005. november 21-i feljegyzésben ezenkívül az is szerepelt, hogy „ebben a szakaszban csak a készségeket és az európai ismereteket vizsgáló tesztekkel bonyolítják le”, és hogy a „különleges ismereteket vizsgáló tesztekre későbbi szakaszban hívják be a pályázókat”, kivéve a „II. csoport titkári munkakörére pályázókat, akik valamennyi tesztet egy időben, e szakaszban írják meg”.
- 29 Végül, a 2005. november 21-i feljegyzésben azt is hangsúlyozták, hogy az „adatbázisba való bekerülési jogot biztosító belépési küszöb” a II. csoportba tartozó munkakörök esetén a teszt egészére nézve 45%, míg a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló tesztek minimumkövetelménye 35%.
- 30 2006. január 6-án Brüsszelben (Belgium) az EPSO által az előválogató tesztek szervezésével megbízott társaság alkalmazottainak felügyelete alatt a felperes teljesítette a szövegértési és matematikai-logikai készségét vizsgáló tesztet, az Európai Unióval kapcsolatos ismeretekre vonatkozó tesztet, valamint a különleges ismereteit vizsgáló tesztet. Az érintett szerint az előválogató tesztet a számítógépének meghibásodása legalább négyszer megzavarta. Nem teljesítették arra vonatkozó kérelmét, hogy e hibákat bemutató igazolást állítsanak ki számára.
- 31 A 2006. február 27-i elektronikus üzenetében az EPSO arról tájékoztatta a felperest, hogy az sikeresen teljesítette az előválogató tesztet, és neve felkerül az európai intézmények által hozzáférhető, abból a célból összeállított adatbázisba, hogy azok válogathassanak a pályázók között, és az igényeiknek leginkább megfelelőket felvételi beszélgetésre hívhassák be.
- 32 2006. március 14-én az EPSO a következő tartalmú elektronikus üzenetet (a továbbiakban: 2006. március 14-i határozat) küldte el a felperesnek:

„Tisztelt Pályázó!

Korlátozott számú esetben a pályázóknak címzett levél elküldése közben bekövetkezett hiba következtében, egyes pályázók, Önt is beleértve, két különböző és egymásnak ellentmondó értesítést kaptak az elért eredmények tárgyában.

Az Önre vonatkozó adatok egyértelműsítése érdekében meg kell erősítenem, hogy az Ön pontjai a következők:

- Szövegértési készség : 32,00%
- Matematikai-logikai készség : 35,00%

Szövegértési és matematikai-logikai készség összesen: 33,33%

A II. csoportra vonatkozó minimumkövetelmény: 35,00%

Következésképpen sajnálattal értesítem, hogy [a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken] elért pontjai nem elegendőek ahhoz, hogy az EPSO Önt a kiválasztás következő szakaszára bocsáthassa.

[...]

Elnézését kérem az okozott kellemetlenségért.”

- 33 2006. április 10-i „a teszteredményeket érintő kifogás” címet viselő üzenetében a felperes vitatta a 2006. március 14-i határozatot. Az érintett hangsúlyozta, hogy az előválogató tesztjei alatt „számos alkalommal” kényszerült a tesztek megszakítására „informatikai hibák” miatt, és hogy „az EPSO-adatbázisba való felvételét fent kell tartani”.
- 34 2006. április 19-i elektronikus levelében az EPSO válaszolt a felperesnek, megerősítve, hogy a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken a jó válaszoknak mindössze 33,33%-át jelölte meg, a minimumkövetelmény azonban 35% volt. A felperesnek az általa tapasztalt informatikai hibákat érintő panaszait illetően az EPSO megjegyezte, hogy a panaszok „túl későn” érkeztek be, „már nem lehet ellenőrizni, hogy valóban jelentkeztek-e rendellenességek azon a [számítógépen, amelyen ő teljesítette a teszteket]”, és hogy mindenesetre a „rögzített eredmények teljesen szabályszerűnek tűnnek”.
- 35 Ugyanezen a napon az EPSO-nak címzett elektronikus levelében a felperes – miután emlékeztetett arra, hogy az informatikai hibákat a vizsgái helyszínéül szolgáló teremben, majd a 2006. március 14-i határozat kézhezvételét követően is jelezte – előadta, hogy nem zárható ki, hogy e hibák befolyásolták a pályázata elutasítását.
- 36 Válaszul az EPSO 2006. április 20-án a következő elektronikus levelet küldte a felperesnek:

„[...]

Teljes mértékben készek vagyunk megvizsgálni az Ön által számunkra benyújtott bizonyítékokat, ehhez azonban el kellene küldenie a megfelelő információkat. Amennyiben az Ön által hivatkozott események során kérelmet intézett a felügyelőkhöz, kapnia kellett egy hivatkozási számot. Kérjük tehát, hogy küldje el számunkra e számot annak érdekében, hogy vizsgálódnunk tudjunk. Miután a teszteket rögzítették, amennyiben probléma merült fel, a felügyelők jelezték azt a jegyzőkönyvben, és mi vissza tudjuk keresni e tények nyomait.”

- 37 Ugyanezen a napon a felperes elektronikus levelet küldött az EPSO-nak, amelyben jelezte, hogy „semmilyen módon nem adtak [neki] hivatkozási számot”, jöllehet ő kérte azt, továbbá kifejtette, hogy sem a felügyelő nevét, sem annak a személynek a nevét nem közölték vele, aki beavatkozott az informatikai probléma megoldása érdekében.
- 38 A felperes az EPSO honlapján megtalálhatta azt a táblázatot, amely minden neki feltett kérdésre megmutatta a megfelelő választ, azt a választ, amelyet ő adott, és a válaszdásra általa fordított időt. E táblázat, amelyen nem szerepelt az érdekeltnak feltett kérdések szövege, tartalmazta azonban azt a megjegyzést, amely szerint hivatalból egy pontot jóváírtak a felperes számára, mivel egy kérdés olvashatatlan volt.
- 39 2006. június 14-én kelt feljegyzésében, amely ugyanezen a napon érkezett telefaxon az Európai Közösségek Bizottságához, a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be többek között a 2006. március 14-i határozattal szemben. E feljegyzésben a felperes azzal a kéréssel fordult az adminisztrációhoz, hogy az közölje vele a neki a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszt során feltett kérdések szövegét.
- 40 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2006. október 11-i határozatában elutasította a panaszt.

A felek kérelmei és az eljárás

- 41 A felperes 2007. január 29-én nyújtotta be a jelen keresetet.
- 42 A felperes azt kéri, hogy a Közzszolgálati Törvényszék:
- „– [...] semmisítse meg a 2006. március 14-i határozatot [...];
 - [...] semmisítse meg az EPSO-nak és/vagy a kiválasztási bizottságnak az előválogató teszteteket sikeresen teljesítő pályázók adatbázisába való felvételét mellőző határozatát;
 - [...] semmisítse meg a kiválasztás [...] további lépéseit;
 - [...] a [Bizottságot] kötelezze a költségek viselésére.”
- 43 A Bizottság azt kéri, hogy a Közzszolgálati Törvényszék:
- „– utasítsa el a keresetet
 - jogszabályoknak megfelelően határozzon a költségekről.”
- 44 A Közzszolgálati Törvényszék Hivatalához 2007. április 30-án benyújtott beadványában a Spanyol Királyság kérte, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.
- 45 A Közzszolgálati Törvényszék Hivatalához 2007. május 3-án benyújtott beadványában (az eredeti irat május 4-én érkezett meg) az Olasz Köztársaság kérte, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.
- 46 A Közzszolgálati Törvényszék második tanácsának elnöke 2007. június 19-i végzésével megengedte a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság számára a felperes kérelmeit támogató beavatkozást.
- 47 Az eredetileg a Közzszolgálati Törvényszék második tanácsnak kiosztott ügyet a 2009. február 19-i határozattal a Közzszolgálati Törvényszék első tanácsának osztották ki.

- 48 A 2009. június 17-i határozattal az ügyet teljes ülés elé utalták.
- 49 A Közzolgálati Törvényszék különböző pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy válaszoljanak írásbeli kérdéseire, és nyújtsanak be bizonyos iratokat. A felek eleget tettek e felhívásnak.
- 50 A Közzolgálati Törvényszék felhívta a feleket valamennyi észrevétel előterjesztésére abban a kérdésben is, hogy az EPSO rendelkezett-e hatáskörrel a 2006. március 14-i határozat elfogadására.
- 51 Végül a Közzolgálati Törvényszék felhívására a felek – az Olasz Köztársaság kivételével – előterjesztették észrevételeiket az Európai Unió Törvényszéke által a T-156/07. és T-232/07. sz., Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben, valamint a T-166/07. és T-258/07. sz., Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 13-án hozott ítéleteknek a jelen jogvitára gyakorolt hatásáról.
- 52 A tárgyaláson közreműködő hét bíró közül kettő nem tudott részt venni a tanácskozáson, mivel az egyikük a Közzolgálati Törvényszéket elhagyva az Európai Unió Törvényszékén tölt be bírói tisztséget, a másikuk pedig egészségügyi okok miatt akadályoztatva volt.

A jogkérdésről

1. A „kiválasztás [...] további lépései[nek]” megsemmisítésére irányuló kérelemről

- 53 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében – amely az említett alapokmány I. melléklete 7. cikke (1) bekezdésének értelmében a Közzolgálati Törvényszék előtti eljárásban is irányadó – és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának értelmében – amely eljárási szabályzat az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének felállításáról szóló, 2004. november 2-i 2004/752/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 333., 7. o.) alapján megfelelően alkalmazandó a Közzolgálati Törvényszék eljárási szabályzatának hatályba lépéséig, azaz 2007. november 1-jéig előterjesztett keresetekre – minden keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezen elemeknek kellően világosaknak és pontosaknak kell lenniük ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse a védekezését, és a Közzolgálati Törvényszék dönthessen a keresetről, adott esetben minden további információ nélkül.
- 54 A jelen esetben a fent említett kérelem nem teszi lehetővé azon aktusok azonosítását, amelyek megsemmisítésére irányul, ezért e kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

2. A 2006. március 14-i határozat megsemmisítésére irányuló kérelemről, valamint „az EPSO és/vagy a kiválasztási bizottság azon határozatának megsemmisítésére irányuló kérelemről, amely mellőzi a felperesnek az előválogató tesztek sikeresen teljesítő pályázók adatbázisába való felvételét”

- 55 A fent említett kérelmek alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek a következőkön alapulnak: az első az EK 12. cikk első bekezdésének, valamint az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (1) bekezdésének és (3) bekezdése e) pontjának megsértésén; a második a „gondos ügyintézés elvének, az egyenlő bánásmód elvének, a tárgyilagosság elvének és a bizalomvédelem elvének megsértésén”; a harmadik pedig „az egyenlő bánásmód elvének[,] a bizalomvédelem elvének, az átláthatóság elvének és az indokolási kötelezettségnek a megsértésén”.
- 56 Ezenkívül a felperes a tárgyaláson egy negyedik, arra alapított jogalapra is hivatkozott, hogy a 2006. március 14-i határozatot hatáskörrel nem rendelkező hatóság fogadta el.

Az EK 12. cikk első bekezdésének, valamint az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (1) bekezdésének és (3) bekezdése e) pontjának megsértésére alapított első jogalapról

57 E jogalappal a felperes, valamint a beavatkozó felek lényegében a felhívással szembeni jogellenességi kifogásra hivatkoznak, amely három részre osztható. A felhívás ugyanis jogellenes annyiban, amennyiben:

- kötelezővé tette, hogy a pályázók fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet vagy az iskolai képzésük kötelező nyelvét jelöljék meg (első rész),
- a második nyelv választását kizárólag a német, angol vagy francia nyelvre korlátozta (második rész),
- azt jogellenesen tették kizárólag német, angol és francia nyelven közzé, és az jogellenesen korlátozta e nyelvekre az EPSO és a pályázók közötti levelezés választható nyelvét (harmadik rész).

A jogalap első részéről, amely azon alapul, hogy a felhívás jogellenesen tette kötelezővé, hogy a pályázók fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet vagy az iskolai képzésük nyelvét jelöljék meg

– A felek érvei

58 A felperes azzal érvel, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontja, amely szerint szerződéses alkalmazottat csak azzal a feltétellel lehet felvenni, ha bizonyítja az Unió egyik nyelvének alapos ismeretét és egy másik uniós nyelvnek a feladatai ellátásához szükséges szintű ismeretét, nem vonja magával azt, hogy az a nyelv, amelyet a szerződéses alkalmazotti feladatokra pályázónak alaposan kell ismernie, feltétlenül megegyezzen az állampolgársága szerinti nyelvvel, vagy azzal a nyelvvel, amelyen az iskolai képzését folytatta.

59 Márpedig a felhívás A. címe 3. pontjának b) alpontjába az EPSO belefoglalta azt a pontosítást, amely szerint „alap esetben” minden pályázó „fő nyelvének”, vagyis annak a nyelvnek, amelyet alaposan kell ismernie, „a pályázó állampolgársága szerinti nyelv vagy az iskolai képzés kötelező nyelve” tekintendő. E pontosítással az EPSO – az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdése e) pontjának megsértésével – ki kívánta zárni, hogy valamely pályázó az állampolgársága szerinti nyelvtől vagy az iskolai képzése nyelvétől eltérő nyelvet jelölhessen meg fő nyelvként. A felperes hangsúlyozza, hogy ezzel őt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy fő nyelvként azt a nyelvet, jelen esetben az olaszt, jelölje meg, amelyen felnevelték.

60 Ezenkívül a felhívásban megfogalmazott, és a pályázóknak szóló – a felhívásban is hivatkozott – útmutatóban, valamint az EPSO honlapjának „Gyakran ismételt kérdések” címszáva alatt megerősített azon kötelezettség, hogy az állampolgárság szerinti nyelvet vagy az iskolai képzés nyelvét kell megjelölni, ellentétes az EK 12. cikk első bekezdésével, és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikkének (1) bekezdésével, mivel az a pályázók között állampolgárságon vagy nemzeti hovatartozáson alapuló eltérő bánásmódhoz vezet. E kötelezettség ugyanis közvetve megakadályozza, hogy bizonyos pályázók az anyanyelvükön teljesítsék a teszteseteket, míg e lehetőséget meghagyja más állampolgárságú vagy nemzeti hovatartozású pályázóknak.

61 A felperes hozzáteszi, hogy nem fogadható el az az érv, amelyet a Bizottság a panaszt elutasító határozatban kifejt, és amely szerint a felhívásban szereplő „alap esetben” kifejezés nyilvánvalóvá teszi, hogy a pályázók szabadon választhatták meg a fő nyelvüket. Az „alap esetben” kifejezés ugyanis – azon túl, hogy nem pontos – csak a felhívás angol és francia szövegében szerepel, a németben nem.

62 Mindenesetre a felhívás nem felel meg a jogszerű céljának, amely az volt, hogy az érdekelteket a lehető legpontosabban tájékoztassa a betöltendő álláshelyekhez megkövetelt feltételekről, hogy azok meg tudják ítélni, hogy célszerű-e benyújtani a pályázatukat.

- 63 Védekezésében a Bizottság az első jogalap első részének elutasítását kéri.
- 64 A Bizottság mindenekelőtt azzal érvel, hogy a felhívás egyetlen rendelkezése, a pályázóknak szóló útmutató egyetlen előírása és az EPSO honlapja sem kötelezte a pályázókat arra, hogy fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet vagy az iskolai képzésük nyelvét jelöljék be. A Bizottság szerint az állampolgárság szerinti nyelvnek vagy az iskolai képzés nyelvének a kritériuma csak másodlagosan szerepelt a felhívásban, annak érdekében, hogy kiküszöböljék a pályázóknak a jelentkezés során bekövetkező esetleges figyelmetlenségét.
- 65 Mindenesetre a Bizottság vizonválaszában hangsúlyozza, hogy a felperes nem válaszhatott a franciától eltérő nyelvet. A Bizottság szerint ugyanis a pályázóknak fő nyelvként az általuk legjobban beszélt nyelvet kellett kiválasztaniuk. Márpedig a jelen esetben a felperes francia nyelvtudása jobb, mint az olasz nyelvtudása. Ennek következtében, amennyiben az érdekelt az olaszt választotta volna fő nyelvként és a franciát második nyelvként, jogtalan előnyhöz jutott volna, mert a tesztet azon a nyelven teljesítette volna, amelyet jobban ismer. Márpedig a felhívás célja az volt, hogy minden pályázónak egyenlő esélyt biztosítson, arra kötelezve őket, hogy az előválogató teszteket azon a nyelven teljesítsék, amelyet kevésbé ismernek, mint a fő nyelvüket.
- 66 A tárgyaláson a Bizottság azonban határozottan állította, hogy ellentétben a vizonválaszában kifejtettekkel, a pályázók szabadon választhattak fő nyelvként bármely olyan nyelvet, amelyet alaposan ismertek. Következésképpen a Bizottság szerint a felperes választhatta az olaszt fő nyelvként és a franciát második nyelvként, és így teljesíthette az előválogató teszteket franciául. A Bizottság ugyanakkor hozzáteszi, hogy az érintett szabadon választotta a franciát fő nyelvként.
- A Közzszolgálati Törvényszék álláspontja
- 67 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontja értelmében szerződéses alkalmazottat csak azzal a feltétellel lehet felvenni, ha bizonyítja többek között az „[Unió] egyik nyelvének alapos ismeretét”.
- 68 Bár az a nyelv, amelynek alapos ismeretével a szerződéses alkalmazotti feladatokra pályázó rendelkezik, általában megfelel az állampolgársága szerinti nyelvnek vagy az iskolai képzése nyelvének, nem zárható ki, ahogy azt a Bizottság a tárgyaláson elismerte, hogy valamely pályázó alaposan ismer egy másik nyelvet is. Márpedig az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontjában foglalt bármely pontosítás hiányában is egyértelmű, hogy e cikk szövegezői nem kívánták azt, hogy az a nyelv, amelyet a szerződéses alkalmazotti feladatokra pályázónak alaposan kell ismernie, kizárólag az állampolgársága szerinti nyelvre vagy – a több mint egy hivatalos nyelvvel rendelkező tagállamok állampolgárai esetében – arra a nyelvre korlátozódjon, amelyen a pályázó az iskolai képzését folytatta.
- 69 A kérdés tehát az, hogy a jelen esetben, ahogyan azt a felperes állítja, kötelezte-e az EPSO – az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontját megsértve – a pályázókat arra, hogy fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet, vagy azt a nyelvet jelöljék meg, amelyen az iskolai képzésüket folytatták.
- 70 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a felhívás A. címe 3. pontjának b) alpontja – a francia nyelvi változatban – egyéb feltételek mellett „az Európai Unió egyik hivatalos nyelve [...] – fő nyelv” alapos ismeretét követelte meg a pályázóktól, és zárójelben részletezte, hogy „alapesetben fő nyelvnek tekinthető a pályázó állampolgársága szerinti nyelv vagy az iskolai képzés kötelező nyelve”.
- 71 Ellentétben azzal, amit a felperes állít, ez utóbbi pontosítás, amely a felhívás angol szövegében is szerepel, nem értelmezhető úgy, hogy arra kötelezte a pályázókat, hogy azok fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet, vagy – olyan pályázók esetében, akik két vagy több hivatalos

nyelvvél rendelkező tagállamban folytatták tanulmányaikat – azt a nyelvet jelölik meg, amelyen e tanulmányokat folytatták. Az „alapesetben” kifejezés használata ugyanis nyilvánvalóvá teszi, hogy az EPSO e pontosítást mindössze azért illesztette a szövegbe, hogy tájékoztassa a pályázókat: amennyiben a jelentkezéskor elfelejtették volna megemlíteni a fő nyelvüket, az EPSO e mulasztást azzal küszöbölte volna ki, hogy fő nyelvként az állampolgárságuk szerinti nyelvet, vagy az iskolai képzésük nyelvét jelölte volna be, amelyről feltételezhető, hogy a pályázó azt a legjobban ismeri.

72 Kétségtelen, hogy a felhívás német szövege eltért a francia és az angol változattól, mivel így szólt: „Sie müssen über eine gründliche Kenntnis einer der Amtssprachen der Europäischen Union verfügen [...] – Hauptsprache (als Hauptsprache wird die Landessprache des Bewerbers oder die Sprache der Pflichtschule betrachtet) [...]” („Az Európai Unió egyik hivatalos nyelvét [...] alaposan kell ismernie – fő nyelv [fő nyelvnek tekintendő a pályázó állampolgársága szerinti nyelv vagy az iskolai képzés kötelező nyelve] [...]). Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog rendelkezései egységes alkalmazásának, és következképpen egységes értelmezésének szükségessége kizárja, hogy valamely szöveget elszigetelve egy nyelvi változatában vizsgáljanak, és megköveteli, hogy azt mind a szerzője valós akaratának, mind pedig az általa követett célnak a függvényében, és többek között az uniós nyelveken megfogalmazott egyéb változatok fényében értelmezzék (lásd ebben az értelemben a Közszolgálati Törvényszék F-83/07. sz., Zangerl-Posselt kontra Bizottság ügyben 2009. november 30-án hozott ítéletének 49. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, amely ítélet az Európai Unió Törvényszéke előtt a T-62/10. P. sz. alatt folyamatban lévő jogorvoslat tárgyát képezi). Márpedig a jelen esetben, mivel a német változat kisebbségben van a szóban forgó szöveg másik két nyelvi változatához képest, e két utóbbit kell figyelembe venni. Ráadásul a felperes, aki a pályázatában egyáltalán nem jelezte, hogy a német nyelvet valamennyire, akár felületesen is ismeri, nem állíthatja, hogy a felhívás német változata őt megtévesztve, azt sugallva számára, hogy főnyelvként az állampolgársága szerinti nyelvet kell választania.

74 Ilyen körülmények között, mivel a felperes nem megalapozottan állította, hogy az EPSO megakadályozta abban, hogy az állampolgársága szerinti nyelvet jelölje meg fő nyelvként, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdése e) pontjának megsértésére alapított jogalapot nem lehet elfogadni. Ugyanez vonatkozik azonos indokból kifolyólag az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 12. cikke (1) bekezdésének és 82. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra.

75 Ennélfogva az első jogalap első részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A jogalap második részéről, amely azon alapul, hogy a felhívás jogellenesen korlátozta a második nyelv választását a német, angol vagy francia nyelvre

– A felek érvei

76 A felperes először is arra emlékeztet, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontjából kitűnik, hogy az adminisztráció a szerződéses alkalmazotti állásra pályázóktól valamely adott nyelv megfelelő ismeretét csak a betöltendő munkakör különleges jellege miatt követelheti meg. Márpedig az érintett szerint az EPSO nem teljesítette e feltételt, mivel a felhívásban a második nyelv választását a német, angol vagy francia nyelvekre korlátozta, miközben azok a munkakörök, amelyeket a pályázókkal kívántak betölteni, felvétel esetén nem minden esetben igényelték, vagy nem mind ugyanolyan mértékben igényelte a német, az angol vagy a francia nyelv megfelelő ismeretét.

- 77 A felperes azt is kifejti, hogy az EPSO, mivel a német, angol vagy francia nyelvre korlátozta a második nyelv választását, figyelmen kívül hagyta a szerződéses alkalmazottak munkakörének „külső dimenzióját”, mivel a szerződéses alkalmazottaknak a tagállamokkal vagy a tagállamok joghatósága alá tartozó személyekkel fenntartott kapcsolataikban az uniós intézmények minden hivatalos nyelvét használniuk kell.
- 78 A felperes hozzáteszi, hogy egyetlen olyan igazolás sem fogadható el, amelyet a Bizottság esetlegesen előterjeszhet a második nyelv megválasztásában meghatározott korlátozás igazolására.
- 79 Abban az esetben ugyanis, ha a Bizottság adminisztratív kényszer fennállásával igazolná e korlátozást – vagyis annak lehetetlenségével, hogy az EPSO vagy az előválogató tesztek szervezésével az EPSO által megbízott társaság elegendő anyagi és emberi erőforrással rendelkezzen az említett teszteknek az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvén való lebonyolításához –, e korlátozás jogellenes lenne, mivel idegen a betöltendő munkakörök jellegétől.
- 80 Ugyanígy, abban az esetben, ha a korlátozást azzal az állítólagos körülménnyel indokolnák, hogy a német, az angol és a francia az európai intézmények fő munkanyelvei, ez az igazolás még kevésbé lenne megalapozott. Egyrészt ugyanis az 1. sz. rendelet 1. cikke szerint nemcsak a német, az angol és a francia, hanem az Európai Unió összes hivatalos nyelve is munkanyelve az intézményeknek. Másrészt az 1. sz. rendelet 6. cikke ugyan lehetővé teszi az intézmények számára, hogy kizárólag a belső igényeik érdekében egyszerűsített nyelvhasználati szabályokat vezessenek be, de egyáltalán nincs bizonyítva, hogy az említett intézmények ilyen szabályozást elfogadtak. Mindenesetre nem nyújtottak be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy pont ezt a három nyelvet használják a legelterjedtebben ezen intézmények belső működésében.
- 81 Másodlagosan azokkal az esetekkel kapcsolatban, amelyekben a német, angol és francia a belső kommunikáció nyelve – legalábbis a brüsszeli vagy luxemburgi székhelyű intézményekben –, a felperes előadja, hogy nincs megfelelő vagy – még kevésbé – arányos kapcsolat a kitűzött cél és az EPSO által e cél eléréséhez használt eszközök között. Ami azokat a pályázókat illeti ugyanis, akik fő nyelvként a németet, az angolt vagy a franciát jelölték meg, az EPSO által támasztott azon követelmény, hogy e pályázók e három nyelv közül válasszanak második nyelvként egy másikat, arra kötelezi őket, hogy az intézmények belső kommunikációs nyelvei közül kettőnek az ismeretét bizonyítsák, miközben azon pályázóktól, akik fő nyelvként a némettől, angoltól vagy franciától eltérő nyelvet választottak, csak a belső kommunikáció egyik nyelvének ismeretét követelik meg.
- 82 A felperes ebből arra következtet, hogy az EPSO, mivel a második nyelv választását a németre, az angolra, vagy a franciára korlátozta, és ezzel megakadályozta őt abban, hogy az olaszt válassza, megsértette az EK 12. cikket, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontját.
- 83 Védekezésül a Bizottság azt állítja, hogy az a kötelezettség, hogy a pályázók második nyelvet a német, az angol vagy a francia közül válasszanak, mindössze azt az érdeket tükrözi, hogy az intézményekben a belső kommunikáció hatékony legyen. A hivatalos nyelvek számának jelentős növekedésére tekintettel ugyanis a belső kommunikáció azzal biztosítható, hogy a tisztviselők és egyéb alkalmazottak legalább egy olyan nyelvet ismernek, amelyet ténylegesen széles körben használnak az intézményekben, és különösen a Bizottságban.
- 84 A Bizottság hozzáteszi, hogy azon pályázók esetében is, akik fő nyelvként a németet, az angolt vagy a franciát jelölték meg, igazolhatóan elvárható e nyelvek közül egy másik megfelelő ismerete, először is a pályázók közötti egyenlő bánásmód biztosítása érdekében, továbbá a belső kommunikáció lehetőségeinek növelése céljából.

- 85 Egyébiránt a Bizottság hangsúlyozza, hogy a felhívás célja a jövőbeli felvételi igények kielégítésére szánt adatbázis létrehozása, nem pedig meghatározott álláshely betöltése volt, és ezért az EPSO még megalapozottabban bizonyosodott meg arról, hogy az ezen adatbázisba felvett pályázók mindegyike bizonyította a csoportjába tartozó számára felajánlható valamennyi álláshelynek megfelelő nyelvtudást.
- 86 A Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy az EPSO azzal, hogy a németre, angolra vagy franciára korlátozta azon nyelveket, amelyekből a pályázóknak megfelelő ismerettel kell rendelkezniük, megsértette egyrészt az EK 290. cikket is, amely a Tanács kizárólagos hatáskörébe utalja az uniós intézmények nyelvhasználatának meghatározását, másrészt a 2002/620 határozatot is, amely az EPSO-ra semmilyen hatáskört nem ruházott a nyelvhasználattal kapcsolatban, harmadrészt az Alapjogi Charta 22. cikkét is, amely a nyelvi sokféleséget garantálja. Végül a beavatkozók szerint – akik azzal érvelnek, hogy a pályázóknak lehetőséggel kellett volna rendelkezniük arra, hogy a második nyelvüket az összes uniós hivatalos nyelv közül válasszák meg – az ilyen korlátozás a bizalomvédelem elvét is sérti, és egyáltalán nem indokolt.
- 87 A Spanyol Királyság hozzáteszi, hogy a Bizottság nem adott olyan magyarázatot, amely igazolná, hogy a németet, az angolt és a franciát használnák leginkább az intézményben, vagy hogy objektív megfontolások indokolnák e nyelvek belső kommunikációs nyelvként történő kiválasztását. Mindenesetre ilyen értelmű határozatot nem fogadott el a biztosi testület.
- 88 Végül a Spanyol Királyság megjegyzi, hogy a felhívásban szereplő nyelvi követelmény – az EK 12. cikk megsértésével – azon tagállamok állampolgárságával rendelkező pályázókat részesítette előnyben, ahol a német, az angol vagy a francia hivatalos nyelv.

– A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

- 89 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontjában szereplő nyelvi követelmények – a jelen esetben egy uniós nyelv alapos ismerete és egy másik uniós nyelv olyan szintű ismerete, amely a feladataik ellátásához szükséges – a szerződéses alkalmazottak felvételének csupán minimális feltételét jelentik.
- 90 Ebből következően, amennyiben a szolgálat vagy az álláshely érdeke megköveteli, az adminisztráció adott esetben jogosan határozhatja meg azt a nyelvet vagy azokat a nyelveket, amely(ek) alapos vagy megfelelő ismeretét elvárja (lásd *a contrario* a Bíróság 15/63. sz., Lassalle kontra Parlament ügyben 1964. március 4-én hozott ítéletét [EBHT 1964., 73. és 74. o.]; M. Lagrange főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványát [EBHT 1964., 94. o.]; lásd továbbá a fent hivatkozott Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 65. pontját és a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 81. pontját).
- 91 Az ilyen különleges nyelvi követelmény ugyan következhet a szerződéses alkalmazott által betöltendő álláshely egyedi jellegéből, azonban általában eredhet abból a követelményből is, hogy az intézményen belül a belső kommunikáció egy vagy több nyelven történjen. Mivel ugyanis az intézmény rendelkezik azon lehetőséggel, hogy – akár ilyen értelmű alakszerű határozat elfogadása nélkül is – a belső kommunikáció nyelveinek számát korlátozza, amennyiben a választás objektív megfontolásokon alapul, és az érintett szerv működési szükségleteihez kötődik (lásd ebben az értelemben Poiares Maduro főtanácsnok C-160/03. sz., Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványának 49. és 56. pontját (a Bíróság 2005. március 15-én hozott ítélete), a fent hivatkozott Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 75. pontját, valamint a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 93. pontját), ebből következően ezen intézmény jogosan követelheti meg a belső kommunikációhoz kapcsolódó nyelvismeretet azon szerződéses alkalmazottaktól, akiket fel kíván venni. Ellenkező esetben fennállna az a veszély, hogy az intézmény olyan alkalmazottat vesz fel, aki az intézménybeli feladatait nem tudná megfelelő módon ellátni, mivel adott esetben lehetetlen, vagy nagyon nehéz lenne számára a munkatársakkal való kommunikáció és a

felettesétől érkező utasítások megértése. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben – amelyekben az EPSO versenyvizsga-kiírásokat tett közzé az európai intézményekben betöltetlen tanácsosi és asszisztensi álláshelyek betöltésére szánt tartaléklista létrehozása céljából – hozott ítéletben az Európai Unió Törvényszéke nemcsak azt állapította meg, hogy a német, az angol és a francia kiválasztása megfelel az uniós intézmények és szervek működési szükségleteinek, hanem azt is, hogy az EPSO jogosan követelte meg e versenyvizsga pályázóitól második nyelvként e három nyelv egyikének az ismeretét (a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 103. pontja).

- 92 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése kifejezetten megtiltja a bármilyen, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést, e cikk (6) bekezdése szerint pedig, tiszteletben tartva a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását pedig tárgyilagos és ésszerű okokkal kell igazolni, és annak a személyzeti politika keretében közérdekű és jogszerű célkitűzéseket kell szolgálnia. Következésképpen az olyan nyelvi feltétel, amely nem igazol a kitűzött céllal való ésszerű arányossági összefüggést, ellentétes a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) bekezdésében megfogalmazott, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmával. Az ilyen feltétel a személyzeti szabályzat 27. cikkét is sérti, amely szerint az intézményeknek olyan tisztviselőkkel kell betölteni a rendelkezésre álló álláshelyeket, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek. Végül több meghatározott nyelv – akárcsak megfelelő – ismeretének megkövetelése a szerződéses alkalmazotti álláshelyre pályázóktól – anélkül, hogy e követelmény arányos lenne a kitűzött céllal –, azzal a hatással járna, hogy elsőbbségi helyzetbe hozná e nyelveket, miközben az EK 290. cikk értelmében kizárólag a Tanács határozhatja meg – egyhangú határozattal – az Európai Unió nyelvhasználatának szabályait, és az Alapjogi Charta 22. cikke értelmében az Unió tiszteletben tartja a „kulturális, vallási és nyelvi sokféleséget”.
- 93 A fenti megfontolások alapján kell választ adni a felperes és a beavatkozók jogalapjaira, legelőször arra keresve a választ, hogy a felhívásban szereplő nyelvi követelmények a személyzeti politika keretében közérdekű és jogszerű célkitűzéseket szolgálnak-e, és amennyiben igenlő a válasz, a kérdés az, hogy ésszerű arányossági összefüggés áll-e fent e követelmények és a kitűzött cél között.
- 94 Ami először is azt a kérdést illeti, hogy a felhívásban szereplő nyelvi követelmények a személyzeti politika keretében közérdekű és jogszerű célkitűzéseket szolgálnak-e, emlékeztetni kell arra, hogy a felhívást az „európai intézmények, és különösen a Bizottság, illetve a Tanács nevében” tették közzé „az európai intézményeknél végzendő különböző feladatok ellátására szerződéses alkalmazottként felveendő pályázók adatbázisának létrehozása” céljából. Márpedig a tárgyaláson benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy a német, az angol vagy a francia nyelvet használják – különböző mértékben – a belső kommunikáció nyelveként azon intézményekben, nevezetesen a Bizottságban és a Tanácsban, amelyek a kiválasztási vizsgákat sikeresen teljesítő pályázók jelentős részét fel kívánják venni.
- 95 Következésképpen, tekintettel a német, az angol és a francia nyelvek által azon intézményekben játszott szerepre, amelyekben a felvett szerződéses alkalmazottaknak feladataikat el kellett látniuk, a felhívásban foglalt nyelvi követelmények a személyzeti politika keretében közérdekű és jogszerű célkitűzéseket szolgálnak, azaz biztosítják, hogy ezen alkalmazottak a belső kommunikáció nyelveihez kapcsolódó nyelvismerettel rendelkezzenek.
- 96 Hozzá kell tenni, hogy a jelen esetben a felhívás célja négy csoportba tartozó, különböző uniós intézményekben „különböző feladatok elvégzését” teljesítő szerződéses alkalmazottak ezen intézményekbe való felvételére szánt adatbázisának a létrehozása volt. Következésképpen tekintettel egyrészt az előválogató tesztek sikeresen teljesítő személyeket esetlegesen alkalmazó intézmények sokféleségére, másrészt pedig a betöltendő álláshelyek változatosságára, igazolható volt, hogy az EPSO vizsgálja: e személyek haladéktalanul el tudják-e látni a feladataikat, vagyis többek között, meg tudják-e érteni legalább a felvételt végző intézményekben használt egyik munkanyelvet.

- 97 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a tisztviselőkkel ellentétben a szerződéses alkalmazottak főszabály szerint csupán, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételekben meghatározott, korlátozott ideig maradnak az intézményekben, ezért ezen alkalmazottak esetleges nyelvi hiányosságai nem orvosolhatók az intézmények által szervezett, a nyelvi sokféleséget támogató és előmozdító képzési programok útján.
- 98 Másodsorban az a kérdés, hogy fennáll-e az ésszerű arányossági összefüggés a felhívásban szereplő nyelvi követelmények és a kitűzött célok között. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az Európai Unió Törvényszéke a fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletének 94. pontjában és a fent hivatkozott Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletének 75. pontjában azt állapította meg, hogy amennyiben valamely szerv több belső kommunikációs nyelvet választ, nem követelheti meg az általa felveendő személyektől, hogy egynél többet beszéljenek e nyelvek közül. Az Európai Unió Törvényszéke szerint ugyanis különböző nyelvek kumulatív ismeretének követelménye a belső kommunikáció szükségleteivel nem igazolható, és csakis a bizonyos hivatalos nyelvek előnyben részesítésére irányuló akaratot tükrözheti.
- 99 A jelen esetben nem vitatott, hogy az EPSO a felhívásban megkövetelte a pályázóktól az egyik hivatalos nyelv mint fő nyelv alapos ismeretét és a német, az angol vagy a francia mint második nyelv megfelelő ismeretét, oly módon, hogy e második nyelvnek a fő nyelvtől eltérőnek kellett lennie. Következésképpen a Közzolgálati Törvényszék megállapítja, hogy az EPSO csupán egy, a pályázókat felvevő intézményekben alkalmazandó belső kommunikációs nyelv ismeretét tette kötelezővé a pályázóknak.
- 100 Kétségtelen, hogy az olyan pályázók különleges esetében, akik – a felpereshez hasonlóan – fő nyelvként a németet, az angolt vagy a franciát választották, a számukra meghatározott azon követelmény, hogy második nyelvként e három nyelv közül egy másikat kell megjelölniük, arra kötelezte e pályázókat, hogy az intézmények belső kommunikációs nyelvei közül kettőnek az ismeretét bizonyítsák, az egyiket fő nyelvként, a másikat második nyelvként.
- 101 Mindazonáltal e körülmény nem tekinthető aránytalannak az EPSO által követett célhoz képest.
- 102 Egyrészt ugyanis az tény, hogy egyes pályázók fő nyelvként a németet, az angolt vagy a franciát választották, mindegyikük sajátos körülményei közé tartozott (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-376/03. sz., Hendrickx kontra Tanács ügyben 2005. április 5-én hozott ítéletének 33. pontját).
- 103 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a diszkrimináció tilalmának elve, amely az egyenlő bánásmód különleges kifejeződése (lásd ebben az értelemben a Bíróság 117/76. és 16/77. sz., Ruckdeschel és társai egyesített ügyekben 1977. október 19-én hozott ítéletének 7. pontját), ez utóbbival együtt az uniós jogban garantált alapvető jogok egyikét képezi, amelynek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja (a Bíróság C-442/00. sz. Rodríguez Caballero-ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének 32. pontja). A fent hivatkozott Olaszország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 94. pontjában az Európai Unió Törvényszéke hangsúlyozta, hogy az európai intézményekben és szervezetekben lévő álláshelyekre pályázóktól megkövetelt nyelvismeret nem teremthet nem igazolható eltérő bánásmódot az uniós polgárok között, és nem sértheti az ez utóbbiaknak a felajánlott álláshelyekhez való egyenlő hozzáférését.
- 104 A jelen esetben igaz, hogy az EPSO által választott megoldás ahhoz vezetett, hogy eltérően kezelték egyrészt a némettől, az angoltól és a franciától eltérő nyelvet fő nyelvként választó pályázókat, másrészt pedig e három nyelv közül az egyiket szintén fő nyelvként választó pályázókat. Miközben ugyanis az előbbiek három nyelv, nevezetesen a német, az angol és a francia közül választhattak második nyelvet, az utóbbiak számára a választási lehetőség két nyelvre csökkent. Amennyiben azonban – ahogyan azt a felperes kívánta – az EPSO olyan másik megoldást választott volna, amely a fő nyelvként a németet, az angolt vagy a franciát választó pályázóknak a fő nyelvként választott nyelv kivételével az összes hivatalos nyelv közül választást biztosította volna a második nyelv tekintetében, e

megoldás e pályázóknak másokhoz képest jóval nagyobb előnyt biztosított volna, mint amelyet az utóbbiak ténylegesen élveztek. Következésképpen az EPSO, amelynek a két pályázói csoport közötti eltérő bánásmódot kiváltó két megoldás között kellett választania, azt a megoldást választotta, amely kevésbé jelentős eltérő bánásmódot valósított meg, és nem lehet ezért úgy tekinteni, hogy nem megfelelő nyelvi feltételeket támasztott.

- 105 Ebből kifolyólag el kell utasítani az arra alapított jogalapot, hogy a németet, az angolt vagy a franciát fő nyelvként választó pályázók esetében megszabott azon követelmény, hogy második nyelvként e három nyelv közül egy másikat válasszanak, sérti az Alapjogi Charta 22. cikkét, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (3) bekezdésének e) pontját.
- 106 Egyébiránt az uniós intézmények belső működésének keretében a belső kommunikáció nyelvének megválasztása az említett intézmény felelőssége, amely hatáskörrel rendelkezik arra, hogy kötelezővé tegye e nyelvet az alkalmazottai számára. Az 1. sz. rendelet 6. cikkéből – amelyet a Tanács a Szerződés azon rendelkezései alapján fogadott el, amelyek hatáskört biztosítanak számára az európai uniós intézmények nyelvhasználatának meghatározására – ugyanis az következik, hogy az „intézménye[k] eljárési szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni”. Következésképpen ellentétben azzal, amit a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság állít, az EPSO korlátozhatta a második nyelv választását a németre, az angolra vagy a franciára, ahogy azt a felhívásban tette, amelyet az „európai intézmények, és különösen a Bizottság, illetve a Tanács nevében” tett közzé.
- 107 Az arra alapított érvet is el kell utasítani, hogy az EPSO-nak a felhívásban igazolnia kellett volna az előválogató teszteken való részvételhez használandó három nyelv kiválasztását, mivel nem vitatott, hogy e választás az intézmények belső szükségleteinek felel meg (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 88. pontját).
- 108 Ami a Spanyol Királyság által előadott és azon alapuló érvet illeti, hogy a felhívásban szereplő nyelvi követelmény – az állampolgárságon alapuló bármely hátrányos megkülönböztetést tiltó EK 12. cikk megsértésével – azon tagállamok állampolgárságával rendelkező pályázókat részesíti előnyben, ahol a német, az angol vagy a francia a hivatalos nyelv, ez az érv nem fogadható el, mivel e pályázóknak ugyanúgy, mint a más tagállamok állampolgárságával rendelkező pályázóknak, olyan nyelven kellett az előválogató tesztet teljesíteniük, amely eltért az általuk alaposan ismert nyelvtől.
- 109 Végül az Olasz Köztársaság ugyan – annak alátámasztására, hogy a második nyelv választásának korlátozása a bizalomvédelem elvének megsértését jelenti – azzal érvel, hogy az EPSO szokásos gyakorlata még a tíz új tagállam 2003-as csatlakozását követően is az volt, hogy nem korlátozta a második nyelvre vonatkozó választást a tisztviselők felvételére irányuló versenyvizsga szervezése során, egyetlen iratból sem tűnik ki azonban, hogy az EPSO nyilvánosan elkötelezte volna magát – amit egyébként jogszerűen nem is tehetett meg – arra, hogy semmilyen korlátot nem fog szabni, a szerződéses alkalmazottak általa szervezendő kiválasztási eljárása keretében a második nyelv választását illetően.
- 110 Ebből következően az első jogalap második részét el kell utasítani.

Az első jogalap harmadik részéről, amely a felhívás közzététele körülményeinek, valamint az EPSO és a pályázók közötti levelezési nyelv kiválasztásának a jogellenességén alapul

- 111 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy az EPSO – mivel úgy döntött, ráadásul indokolás nélkül, hogy a felhívást csak németül, angolul és franciául teszi közzé, valamint hogy az adminisztráció és a pályázók közötti levelezés nyelvét csak e három nyelv közül lehet kiválasztani – megsértette az EK 12. cikket, az Alapjogi Charta 22. cikkét, valamint az 1. sz. rendelet 1–6. cikkét.

- 112 Mindazonáltal az ilyen jogellenesség nem sérthette a felperes érdekeit, mivel a felhívás közzétételét követően jelentkezni tudott a vizsgákra, részt tudott venni az előírt előválogató teszteken, és kommunikálni tudott az EPSO-val (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-3/92. sz., Latham kontra Bizottság ügyben 1994. február 9-én hozott ítélet 53. pontját). Márpedig a beavatkozó nem hozhat fel olyan érvet, amely vonatkozásában a felperes hivatkozása elfogadhatatlan lenne.
- 113 Ilyen körülmények között az első jogalap harmadik részét mindenképpen el kell utasítani.
- 114 Miután a Közzolgálati Törvényszék az első jogalap mindhárom részét elutasítja, az első jogalapot el kell utasítani.

A „gondos ügyintézés elvének, az egyenlő bánásmód elvének, a tárgyilagosság elvének és a bizalomvédelem elvének megsértésére” alapított második jogalapról

A felek érvei

- 115 A jogalap lényegében két részre osztható.
- 116 A jogalap első részében a felperes azzal érvel, hogy az előválogató teszteken, amelyeket 2006. január 6-án teljesített, technikai hibák zavarták meg. Ennek következtében e tesztek legalább négyszer félbeszakadtak a rendelkezésére bocsátott számítógép meghibásodása miatt, ami minden egyes félbeszakadás alkalmával informatikus közbeavatkozását tette szükségessé. E hibák megzavarták, és elvették a rendelkezésére álló idő egy részét, továbbá nem tették lehetővé számára a vizsga újrakezdését, vagy azt, hogy az elvesztett időt ellensúlyozza kiegészítő idővel.
- 117 A felperes hangsúlyozza, hogy az EPSO által 2005 decemberében és 2006 januárjában szervezett vizsgák általában véve „jelentős zavarokkal” zajlottak, ahogy arról az Union syndicale (szakszervezeti unió) által meghallgatott pályázók számos beszámolója is tanúskodik, és hogy például e pályázók bizonyos része, bár szabályosan jelentkezett, nem vehetett részt az említett vizsgákon, vagy legalábbis informatikai hibák miatt nem fért hozzá a tesztek kérdéssoraihoz. Ráadásul a személyi állomány kiválasztási bizottságban közreműködő képviselői az e bizottság EPSO-val lezajlott tizedik találkozásán megtagadták a kiválasztás eredményének érvényesítését többek között a felhívás keretében szervezett vizsgák összessége során felmerült technikai hibák miatt.
- 118 A felperes hangsúlyozza, hogy az előválogató tesztjeit megzavaró szabálytalanságok nyilvánvalóan alapvetők, mivel ismétlődésük, számuk, és az orvoslásukhoz szükséges idő miatt súlyosan rontották az összpontosítását.
- 119 A jogalap második részében a felperes vitatja a vele a 2006. március 14-i határozatban közölt eredményeket. Kifejti, hogy a 2006. február 27-i, neki és 62 másik pályázónak megküldött elektronikus üzenet azt tartalmazta, hogy sikeresen teljesítette az előválogató tesztet, majd 2006. március 14-én ennek ellenkezőjéről tájékoztatták; mindez nyilvánvalóvá teszi a vizsgák eredményeinek rögzítésében vagy kezelésében felmerült problémát. Egyébiránt ellentmondás állt fenn egyrészt a 2006. március 14-i határozat, amely arról tájékoztatta, hogy a sikeres tesztről tévesen értesítő 2006. február 27-i elektromos üzenet a „pályázóknak címzett levél elküldése közben bekövetkezett hibából” ered, másrészt pedig a 2006. április 19-i elektronikus levél között, amely szerint e tévedés az összpontszámának számításában bekövetkezett hibából eredt. Végül egy másik pályázó írásos beszámolójából kitűnik, hogy az az informatikai szerver, amelyen a pályázók előválogató tesztekre adott válaszait tárolták, meghibásodott.
- 120 Védekezésében a Bizottság a jogalap mindkét részének elutasítását kéri.

- 121 A jogalap első részét illetően a Bizottság előadja, hogy a felperes nem bizonyította, illetve nem terjesztett elő bizonyítékkedzdeményt azon állítás alátámasztására, amely szerint e tesztek lefolyását szabálytalanságok zavarták meg.
- 122 Ami a jogalap második részét illeti, a Bizottság hangsúlyozza, hogy az a körülmény, hogy a felperest a 2006. február 27-i elektromos üzenetben tévesen tájékoztatták az előválogató tesztjei sikerességéről, számítógépes programozási hibából eredt, mivel a számítógép nem vette figyelembe, hogy az érdekelt – mivel csupán 33,33%-ban adott helyes választ a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken – nem érte el a 2005. november 21-i feljegyzésben megkövetelt minimumot, vagyis a 35%-ot.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

– A jogalap első részéről

- 123 A gondos ügyintézés elve és az egyenlő bánásmód elve értelmében az intézményeknek biztosítaniuk kell valamely versenyvizsga minden résztvevője számára a vizsgák lehető legzavartalanabb és legszabályosabb lebonyolítását. A valamely versenyvizsga vizsgái alatt bekövetkező szabálytalanságok azonban csak akkor érintik az említett vizsgák jogszerűségét, hogyha azok alapvetők, és eltorzíthatják a vizsgák eredményét. Ha ilyen szabálytalanság következik be, az alperes intézmény feladata annak bizonyítása, hogy a szabálytalanság nem érintette a vizsgák eredményeit (a Közszolgálati Törvényszék F-22/05. sz., Neophytou kontra Bizottság ügyben 2006. december 13-án hozott ítéletének 60. pontja).
- 124 A jelen esetben a felperes azt állítja, hogy az előválogató teszteket, amelyeket 2006. január 6-án teljesített, technikai hibák zavarták meg, és hogy nevezetesen e tesztek legalább négyezer félbeszakadtak a rendelkezésére bocsátott számítógép meghibásodása miatt. A felperes által hivatkozott tényezők egyike sem bizonyítja azonban egyértelműen azon hibák jellegét, amelyeket személyesen tapasztalt. Különösen nem terjesztett elő ilyen bizonyítékot arról, hogy más pályázók is tapasztaltak a vizsgák során technikai meghibásodásokat, sem pedig arról a körülményről, hogy a személyi állomány kiválasztási bizottságban közreműködő képviselői az EPSO-val lezajlott találkozón többek között e meghibásodások miatt tagadták meg a kiválasztás eredményének érvényesítését. Ugyanígy, a felperes eredménytáblája – amelyhez az EPSO honlapján keresztül hozzáfért – ugyan nyilvánvalóvá teszi, hogy a szövegértési és a matematikai-logikai készséget vizsgáló tesztek kérdései közül négyre az érintett által a válaszadásra fordított idő meghaladta az említett teszt más kérdéseire való válaszadásra fordított időt, e körülmény azonban nem bizonyítja a hivatkozott hibák valóságát, amelyet ráadásul alakszerűen is vitatott az előválogató teszteket szervező társaság igazolása. Végül meg kell állapítani, hogy a felperes csak a 2006. március 14-i határozatról való tudomásszerzést követően jelezte az ilyen hibák felmerülését.

- 125 Következésképpen a második jogalap első részét el kell utasítani.

– A jogalap második részéről

- 126 Kétségtelen, hogy az EPSO először, a 2006. február 27-i elektronikus levelében azt közölte a felperessel, hogy az sikeresen teljesítette az előválogató teszteket, majd másodszor a 2006. március 14-i határozattal a sikertelenségéről tájékoztatta őt. Egyébiránt az ügy irataiból kitűnik, hogy az adminisztráció különböző magyarázatokat adott az egymásnak ellentmondó üzenetekkel kapcsolatban. Így, miután az EPSO a 2006. március 14-i határozatában „a levél elküldése során bekövetkezett hibára”, majd a 2006. április 19-i levélben „számítási hibára” hivatkozott, a Bizottság a Közszolgálati Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedésre adott válaszában e tévedés eredetét „számítógépes programozási hibában” jelölte meg, és kifejtette, hogy a számítógép nem vette figyelembe, hogy az érdekelt – mivel csupán 33,33%-ban adott helyes választ a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken – nem érte el a megkövetelt 35%-os minimumot.

- 127 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság benyújtotta azt a táblázatot, amely a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken a felperesnek feltett kérdések kódolt listáját, az e kérdésekre adandó helyes válaszokat, és azokat a válaszokat tartalmazza, amelyeket a felperes ténylegesen adott a kérdésekre. Márpedig, jóllehet az érdekelt általában véve vitatja az EPSO által a pályázókkal közölt eredmények megbízhatóságát, nem bizonyítja, és nem is állítja, hogy a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszteken elért eredményeit illetően a helyes válaszok teljes aránya 33,33% fölött volt.
- 128 Márpedig az EPSO által a pályázókkal közölt eredmények általános megbízhatóságát a felperes csak akkor vitathatja eredményesen a 2006. március 14-i határozat megsemmisítésére irányuló kérelmei alátámasztása érdekében, ha e vitatás lehetővé teszi annak bizonyítását, hogy a felperes eleget tett a 2005. november 21-i feljegyzésben támasztott feltételeknek, vagyis az előválogató teszteken legalább 35%-ban helyes válaszokat adott. Mivel a jelen esetben nem ez a helyzet, a második jogalap második részét el kell utasítani, még akkor is, ha az EPSO súlyosan megsértette a gondos ügyintézés elvét azzal, hogy az előválogató tesztek eredményei tekintetében egymásnak ellentmondó üzeneteket küldött a felperesnek.
- 129 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

„Az egyenlő bánásmód elvének, a bizalomvédelem elvének és az átláthatóság elvének, valamint az indokolási kötelezettségnek a megsértésére” alapított harmadik jogalapról

- 130 A harmadik jogalap két részre osztható, az első rész a bizalomvédelem elvének és az átláthatóság elvének, valamint az indokolási kötelezettségnek a megsértésén, a második pedig az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul.

A jogalap első részéről, amely a bizalomvédelem elvének és az átláthatóság elvének, valamint az indokolási kötelezettségnek a megsértésén alapul

– A felek érvei

- 131 A felperes előadja, hogy a 2005. július 26-i találkozón az EPSO biztosította a kiválasztási bizottságot arról, hogy a pályázók kifogás esetén vagy kérelemre hozzáférhetnek a vizsgáikhoz. Márpedig az érintett azt kifogásolja, hogy az adminisztráció – a 2006. június 14-i feljegyzésben szereplő ilyen irányú kérelem ellenére – megtagadta tőle az előválogató teszteken számára feltett kérdések szövegének közlését.
- 132 A felperes hozzáteszi, az, hogy az EPSO megtagadta a kérdések vele való közlését, lehetetlenné tette a számára, és lehetetlenné teszi a Közszolgálati Törvényszék számára annak értékelését, hogy a kérdések érvényesek, és hozzávetőlegesen ugyanolyan nehézségi szintűek voltak-e, mint a más pályázóknak feltett kérdések.
- 133 Védekezésében a Bizottság előadja, hogy a versenyvizsgákkal kapcsolatos általános ítélkezési gyakorlat szerint a pályázó kizárólag a saját írásbeli vizsgáihoz férhet hozzá (az Elsőfokú Bíróság T-33/00. sz., Martínez Páramo és társai kontra Bizottság ügyben 2003. március 27-én hozott ítélete). Márpedig a jelen esetben a felperes táblázatos formában megkapta a válaszlai javítását.
- 134 A Bizottság hozzáteszi, hogy a 2006. június 14-i feljegyzésben a felperes ugyan kérte az adminisztrációtól a neki feltett kérdések közlését, az ilyen kérelem az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001 európai

parlamentari és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) hatálya alá tartozik. Márpedig kizárólag az Európai Unió Törvényszéke rendelkezik határcörrel az erre vonatkozó kifogás elbírálására. Következésképpen a kereset e ponton elfogadhatatlan.

- 135 A Bizottság mindenesetre azzal is érvel, hogy a felperesnek feltett kérdések vele való közlése nem tenné lehetővé a felperes számára a kitűzött célja elérését, vagyis annak vizsgálatát, hogy a pályázók összességének feltett kérdések érvényességi és nehézségi szintje azonos volt-e.

– A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

- 136 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdéséből az következik, hogy a személyzeti szabályzat alkalmazásában egy meghatározott személyre vonatkozóan hozott és a személynek sérelmet okozó minden határozatot indokolni kell. Az állandó ítélezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó aktus indoklására vonatkozó kötelezettség célja egyfelől, hogy az érdekeltnek a szükséges felvilágosítással szolgáljon a határozat megalapozottságáról, másfelől, hogy lehetővé tegye a bírósági felülvizsgálatot (az Elsőfokú Bíróság T-53/00. sz., Angioli kontra Bizottság ügyben 2003. január 23-án hozott ítéletének 67. pontja, és a fent hivatkozott Martínez Páramo és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 43. pontja).

- 137 Egyébiránt olyan ügyekben, ahol a versenyvizsgán részt vevő pályázó felperesek sikertelenül teljesítették a feleletválasztós kérdések formájában szervezett vizsgákat, az Elsőfokú Bíróság már megállapította, hogy az adminisztráció teljesítette az indokolási kötelezettségét azzal, hogy közölte a pályázókkal az e vizsgákon elért pontjaikat, és hogy tájékoztatta őket arról, hogy egyes kérdéseket töröltek (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-189/99. sz., Gerochristos kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott ítélet 34. pontját, valamint a T-167/99. és T-174/99. sz., Giulietti és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. május 2-án hozott ítélet 81. és 82. pontját).

- 138 Következésképpen, különleges körülmények hiányában, a felvételi vizsgákat feleletválasztós kérdések formájában szervező adminisztráció eleget tesz az indokolási kötelezettségének azzal, hogy az e vizsgákon sikertelen pályázókkal közli a helyes válaszok százalékban kifejezett arányát, és hogy arra irányuló kérelem esetén eljuttatja számukra a feltett kérdésekre adandó válaszokat. Mindez csak abban az esetben lehet másképp, ha a felperes a kifogásában konkrétan bizonyos kérdések relevanciáját vagy a helyesként elfogadott válasz megalapozottságát vitatja, és csak azzal a feltétellel, hogy ezen eredmények és a sikerességi küszöb közötti különbség akkora, hogy – amennyiben kifogása megalapozott (ami megköveteli, hogy a bíróság tények pontatlanságát tárja fel; ez utóbbi szemponttal kapcsolatban lásd a Közszolgálati Törvényszék F-127/07. sz., Coto Moreno kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítéletének 32. pontját) – a felperes a szóban forgó vizsgát sikeresen teljesítő pályázók közé kerül. Ilyen esetben ugyanis az adminisztrációnak kell a kifogásra adott válaszában közölni az ilyen tartalmú információkat, különösen azon kérdések szövegét, amelyeket a felperesnek a vizsgák során feltettek.

- 139 A jelen esetben először is meg kell állapítani – ahogy az a fentiekben is szerepel –, hogy a felperest a 2006. március 14-i elektronikus levélben arról értesítették, hogy a szövegértési készséget vizsgáló teszten a helyes válaszok 32%-át, a matematikai-logikai készséget vizsgáló teszten pedig a helyes válaszok 35%-át, vagyis összesen a helyes válaszok 33,33%-át érte el, amely alacsonyabb, mint a II. csoport esetében megkövetelt minimum, azaz a jelen esetben 35%. Egyébiránt nem sokkal az előtt, hogy előterjesztette a kifogását, a felperes az EPSO honlapján tudomást szerezhetett arról a táblázatról, amely minden neki feltett kérdést illetően tartalmazta a megfelelő választ, azt a választ, amelyet ő adott, és a válaszadásra általa fordított időt. Ugyanezen táblázat azt is megemlítette, hogy a felperesnek feltett egyik kérdés olvashatatlan volt, és ezért egy pontot jóváírtak számára.

140 Kétségtelen, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján a 2006. március 14-i határozattal szemben előterjesztett kifogásban a felperes azt kérte az adminisztrációtól, hogy az közölje vele a szövegértési és matematikai-logikai készséget vizsgáló teszt során neki feltett kérdések szövegét, és az sem vitatott, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem tett eleget e kérelemnek. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az említett kifogásban az érintett nem vitatta konkrétan egyes kérdések relevanciáját, sem általánosságban nem állította, hogy ő személyesen nyilvánvalóan nem megfelelő vagy érvénytelen kérdéseket kapott. Következésképpen az, hogy a Bizottság nem közölte a felperessel a vizsgák során neki feltett kérdések szövegét, nem tekinthető az indokolási kötelezettség megsértésének.

141 Következésképpen a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

A harmadik jogalaphoz az egyenlő bánásmód megsértésére alapított második részéről

– A felek érvei

142 A felperes – többek között az Elsőfokú Bíróság T-156/89. sz., Valverde Mordt kontra Bíróság ügyben 1991. június 27-én hozott ítéletének 121–123. pontjára, valamint a fent hivatkozott Giulietti és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 73. és 74. pontjára hivatkozva – emlékeztet arra, hogy ugyanazon vizsga pályázóinak ugyan nem kell feltétlenül ugyanazokat a kérdéseket feltenni, a kérdéseknek azonban mindenesetre azonos szintűnek kell lenniük. Márpedig a jelen esetben a kiválasztási bizottság több esetben is aggodalmát fejezte ki a vizsgák nehézségi szintje egyenlőtlenségének veszélye miatt, amely abból a körülményből ered, hogy a kérdések egy részét nem maguk az intézmények, hanem az EPSO-val szerződő magántársaságok dolgozták ki. Ugyanígy a kiválasztási bizottság azt a veszélyt is megemlítette, hogy a pályázók – tekintettel bizonyos kérdések különösen nehéz voltára és figyelemmel a kérdések véletlenszerű kiválasztására – különböző nehézségű vizsgákkal szembesülnek.

143 Védekezésében a Bizottság azt válaszolja, hogy a felperes nem hivatkozik egyetlen olyan tényezőre sem, amely kétséget ébresztene a feltett kérdések megfelelőségét illetően.

– A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

144 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a versenyvizsga-bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a valamely versenyvizsga keretében előírt vizsgák részletes tartalmának meghatározásában. Az uniós bíróság csak abban az esetben vizsgálhatja felül ezt a tartalmat, ha az túllépi a versenyvizsga-kiírásban megjelölt kereteket, vagy nincs összhangban a vizsga céljaival (a Bíróság 64/86., 71/86–73/86. és 78/86. sz., Sergio és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. március 8-án hozott ítéletének 22. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-285/02. és T-395/02. sz., Vega Rodríguez kontra Bizottság ügyben 2004. november 9-én hozott ítéletének 35. pontja). A feleletválasztós kérdésekből álló vizsgák keretében a Közzolgálati Törvényszék a versenyvizsga-bizottság javítását nem helyettesítheti a saját javításával. A Közzolgálati Törvényszék csak akkor bírálhatja felül valamelyik kérdést – a választható válaszok tekintetében –, ha úgy tűnik, hogy ez a kérdés a szóban forgó versenyvizsga céljait tekintve nyilvánvalóan nem megfelelő (a fent hivatkozott Vega Rodríguez kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 36. pontja). A versenyvizsgákkal kapcsolatban kialakított ezen ítélkezési gyakorlat analógia útján alkalmazandó az érdeklődés kifejezésére irányuló felhívásra is.

145 A jelen esetben az ügy irataiból kitűnik, hogy a pályázók közötti egyenlő bánásmód biztosítása érdekében az EPSO úgy döntött, hogy a kérdések adatbázisában szereplő kérdések öt nehézségi szintre sorolandók be, és különösen a II. csoportba tartozó szerződéses alkalmazotti feladatokra pályázók esetében a számítógép véletlenszerűen válasszon a szövegértési készséget vizsgáló teszt során a négyes nehézségi kérdések közül húszat és a hármas nehézségű kérdések közül ötöt, valamint a

matematikai-logikai készséget vizsgáló teszt során a négyes nehézségű kérdések közül tizenötöt és a harmas nehézségű kérdések közül ötöt. Következésképpen az EPSO igyekezett biztosítani az egyenlő nehézségi szintet minden pályázó esetében.

- 146 Egyébiránt a Közzolgálati Törvényszék csak a kérdések összességének vizsgálata alapján tehetné kétségessé a kérdések különböző nehézségi szintek függvényében való elosztásának megalapozottságát, és e vizsgálatot csak akkor végezheti el, ha számos jel utal arra, hogy a szervezők által végzett felosztás olyan hibában szenved, amely túllépi a szervezők számára biztosított mérlegelési mozgásteret. Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperes mindössze általánosságban fejezte ki kételyét az adatbázis egészében szereplő egyes kérdések érvényességével és nehézségi fokával kapcsolatban, nem jelölte meg azonban, hogy – azon egy kérdés kivételével, amelyet megsemmisítettek, és amelyet illetően egy pontot jóváírtak számára – a felhívás céljára tekintettel nyilvánvalóan nem megfelelő és érvénytelen kérdéseket tettek fel számára.
- 147 A harmadik jogalap második részének tehát nem lehet helyt adni.
- 148 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az EPSO hatáskörének hiányára alapított jogalapról

A felek érvei

- 149 A tárgyaláson a felperes kételyeit fejezte ki azon kérdéssel kapcsolatban, hogy az EPSO rendelkezett-e hatáskörrel a 2006. március 14-i határozat elfogadására.
- 150 Az Olasz Köztársaság kifejtette, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikkének (5) bekezdéséből, valamint a Bizottság szerződéses alkalmazottainak felvételét és beosztását szabályozó eljárásokra vonatkozó, 2004. április 7-i határozattal elfogadott általános végrehajtási rendelkezésekből (közzétéve a 2004. június 1-jei 49-2004. sz. Közigazgatási Tájékoztatóban; a továbbiakban: végrehajtási rendelkezések) kitűnik, hogy az EPSO hatásköre a szerződéses alkalmazottak kiválasztását illetően a vizsgák meghatározására és a kiválasztási eljárások szervezésére korlátozódik, nem foglalja azonban magában a pályázatok elutasításának lehetőségét. Következésképpen az Olasz Köztársaság szerint a jelen esetben e hatáskör a szerződéses alkalmazottak adatbázisának létrehozásában érintett intézményeket illette meg.

A Közzolgálati Törvényszék álláspontja

- 151 Emlékeztetni kell arra, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 82. cikke (5) bekezdésének első mondata értelmében „[az EPSO] a különböző intézmények kérésére segítséget nyújt az intézmények részére a szerződéses alkalmazottak felvételében, különösen a vizsgák tartalmának megállapításában és a felvételi eljárások megszervezésében”. Egyébiránt a 2002/620 határozat 3. cikkének (2) bekezdése szerint „[az EPSO] támogathatja a Szerződések által vagy azokkal összhangban létrehozott intézményeket, szerveket, hivatalokat és ügynökségeket belső pályázataikkal, illetve az egyéb alkalmazottak kiválasztásával kapcsolatban”. Végül a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének (2) bekezdése szerint a pályázók szövegértési és matematikai-logikai készségét vizsgáló tesztek „az EPSO szervezi, vagy az ő felelőssége alatt szervezik”.
- 152 A jelen esetben, amelyben magának a felhívásnak a szövegéből is kitűnik, hogy az EPSO az „európai intézmények, és különösen a Bizottság, illetve a Tanács nevében” tette közzé azt, az előző pontban említett szövegek alapján az EPSO-nak volt hatásköre az előválogató tesztek szervezésére és az e teszteken sikertelen pályázók pályázatának elutasítására.

- 153 Ebből következően nem fogadható el az arra alapított a jogalap, hogy az EPSO nem rendelkezett hatáskörrel a 2006. március 14-i határozat elfogadására.
- 154 Következésképpen el kell utasítani a 2006. március 14-i határozat megsemmisítésére irányuló kérelmet és ebből következően, az EPSO és/vagy a kiválasztási bizottság azon határozatának megsemmisítésére irányuló kérelmet, amely mellőzi a felperesnek az előválogató teszteket sikeresen teljesítő pályázók adatbázisába való felvételét.
- 155 A fenti megállapítások összességéből következően a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

- 156 Az eljárási szabályzat 122. cikke értelmében az e szabályzat II. címének a költségekről és az eljárással összefüggő ügyviteli költségekről szóló 8. fejezetének rendelkezései csak az e szabályzat hatálybalépését, vagyis 2007. november 1-jét követően a Közzolgálati Törvényszékhez benyújtott keresetekre irányadók. Ezen időpontig a Közzolgálati Törvényszék előtt *mutatis mutandis* továbbra is az Európai Unió Törvényszéke eljárási szabályzatának vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.
- 157 Az Európai Unió Törvényszéke eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Európai Unió Törvényszéke a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen eljárási szabályzat 88. cikke értelmében azonban az Unió és annak alkalmazottai közötti jogvitákban az intézmények maguk viselik saját költségeiket. Mivel a felperes pervesztes lett, úgy kell határozni, hogy a felek maguk viselik a saját költségeiket.
- 158 Ugyanígy, az Európai Unió Törvényszéke eljárási szabályzata 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján, a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A KÖZZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (teljes ülés)

a következőképpen határozott:

- 1) A Közzszolgálati Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) M.-T. Angioi és az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.**
- 3) A Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság mint beavatkozók maguk viselik saját költségeiket.**

Mahoney

Gervasoni

Kreppel

Tagaras

Van Raepenbusch

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. június 29-i nyilvános ülésen.

W. Hakenberg
hivatalvezető

P. Mahoney
elnök